

dokler ne pošlje mi na postelj mesečine,
da kakor v jezero v njegov sijaj
potapljam róke in so lilije — cvetó, dehtë,
dehtë... in vsa je soba čudnolepa, kot si želé
jo v sanjah deklice, ko pride z vetrom maj...

Anton Vodnik.

Črna lilija.

Iz globeli.

Kolo življenja me je vrglo med zdívjane ljudi, ki so delali z mano kakor s steklim psom, gonili me iz bolnic v zaprašene pivovarne in zapuščene dvorce, kjer so dihali vame ječni, padali poleg mene na tla božjastni in se zvijali v krčih in krilili z rokami kakor orumenelo listje na posušenem drevju umobolni.

Železna kača me je vozila iz kraja v kraj, v zimi sem se tresel mraza kakor trepetlika, v nočnem času sem degradiran stal na straži, podnevu nosil polena v drvarnico in spal na golih deskah, jedel pa sem v jutru in večeru kavo, grenko kakor pelin, opoldne korenje in juho, in vedno mislil, kako bi se do sitega najedel. (Živci moji so bili kakor v deroči strugi ozki čolni.)

Vedno pa sem hodil kakor crkajoča mačka v zdravniške sobane in iskal usmiljenja, kazal živinskim ljudem s srebrnimi zvezdami nago in koščeno svoje telo, nakar se je pričelo večno trkanje po hrbtu in merjenje toplote, in sanjal sem o pomladi, toda ta je bila za deveto goro, in odšel sem kakor zaklet jétnik na svoje delo, solnce pa je žgalo bleđi moj obraz.

(Kako bi mogli zrakoplovi iz svojih lop?)

Bedneža človeka moje trnjevo življenje se je vleklo iz oaze v samum, kakor karavana zlih duhov, v ječi so se stiskala k mojemu telesu ostudna, v največji nagoti po delu smrdeča telesa, — mršavi obrazi, ki so me gledali pomilovalno in kričeče v svojih bolečinah, nad nami se je razprostiralo sinje nebo, jaz pa sem strmél celo noč in do jutra v štiri stene in strop.

Anton Podbevšek.

Peter Sič.

Roman v oktavah. — Vojeslav Molè.

Prvo poglavje.

1.

Junaki bitk, svetniki, potepuhi,
Don Juani, pustolovci in sanjači
in mučeniki misli in lenuhi,
Napoleoni, Buddhe, rokovnjači,
puščavniki, pol-slepi in pol-gluhi,
hinavci in svetovni postopači, —
vsi so že našli pot med rime gladke,
a pevec nov opeva naj odpadke!

2.

Težko je res, — junakov ni med nami
(— Martin Krpan je bil izjema —),
navdušenje, ki tlelo pod gorami
je našimi, zdaj tudi že pojema.
In nič nas več na svetu zdaj ne mami.
Čemu pač neki? Srečen, kdor objema
trebušen liter, zraven tarokira
in se preveč po svetu ne ozira.

3.

Le če se ravno bližajo volitve
ali velika ljudska veselica,
nabrusimo si uma svitile britve,
našminkamo z navdušenjem si lica
in gremo v boj do važne odločitve,
kdo bo poslanec, društva repatica,
predsednik, častni član itd.
(— in kaj bo s plesom za Tri svete kralje —

4.

In spet vse spi — volivci in poslanci.
Le včasí kdo iz spanja glasno kihne —
in »Bog pomagaj!« kličejo vsi klanci,
in — »bums!« — po glavi dnevnik ga udrihni.
Bude iz sanj se Triglav in Gorjanci,
čez pet minut pa spet že vse utihne
in spe dobrove in molčijo lesi...
O domovina moja, kje si, kje si?